

MLADÁ FRONTA

EROTIC

*Smlouva
s Adamem*

UČITEL LÁSKY

JITKA VOLFOVÁ

EROTIC

JITKA VOLFOVÁ

Smlouva s Adamem

UČITEL LÁSKY

MLADÁ FRONTA

I.

Březen

Eva vtrhla do kavárny jako velká voda.

„Ahoj, tak si představte, že dneska přivezl Dominika do školy zase tatínek!“ vyhrkla.

Obě kamarádky, které už seděly nad kávou se zákuskem a dvojkou červeného, se na sebe podívaly a obě se zároveň rozesmály.

„Neříkala jsem to?“ zeptala se Šárka Heleny.

„Co je?“ divila se Eva.

Sundala si kabát, přes opěradlo židle si pověsila kabelku a uvelebila se na židli.

„To se smějete mně?“ zeptala se.

„Jo,“ odsouhlasila jí bez váhání Helena. „Právě jsme tě pěkně drbaly, nám totiž připadá docela normální, když přiveze svoje dítě do školy místo maminky tatínek. Čekáme na tebe už deset minut a celou tu dobu se snažíme přijít na to, čím je asi tenhle tatínek tak zvláštní, že jsi nám kvůli němu dokonce volala.“

Eva zčervenala.

„Kdybyste ho viděly, měly byste rázem jasno, neuvěřitelně mu to totiž sekne!“ zasnila se.

Ke stolu přišel mladý číšník a zeptal se jí: „Máte už vybráno?“

Eva se nechtěla zdržovat. „Dám si totéž.“

Šárka netrpělivě čekala na číšníkův odchod.

„Je vidět, že jsi z něj celá vedle,“ konstatovala a ukrojila si kousek dortu. „Zřejmě ti padnul mimořádně do oka, vid’?“

Eva zavrtěla hlavou.

„To bylo trochu jinak, nejdřív jsem si ho totiž vůbec nevšimla,“ vysvětlovala. „Pospíchala jsem do školy a nekoukala napravo ani nalevo, zaregistrovala jsem až Dominikův pozdrav. Teprve pak jsem zvedla hlavu a vidím stát Dominika u otevřených dveří auta. Jeho tatínek mu právě vytahoval z auta školní batoh, takže jsem z něj viděla jenom záda. Jakmile ale uslyšel můj hlas, rychle se otočil, podíval se na mě a tak to s ním začloulalo, až mu ten batoh vyklouzl z ruky,“ zachichotala se. „Chytil ho až na poslední chvíli a celou dobu ze mě nespustil oči, zíral na mě tak upřeně a vytrvale, až mi připadalo, že se snaží zjistit, co jsem měla ráno k snídani.“

„Až tak, jo?“ smála se Šárka. „Tak to jsi zřejmě padla do oka spíš ty jemu, ne?“

„Vypadalo to tak.“

„Teprve teď to začínám chápat,“ ozvala se Helena, „nechtělo se mi věřit,

že zrovna ty bys házela očkem po tátovi od rodiny. Chlap si ale rád prohlídne hezkou paní učitelku a existence manželky mu přitom ani v nejmenším nepřekáží.“

Eva zavrtěla hlavou.

„Tak to není, už nejsou manželé, rozvedli se.“

„A to víš určitě?“

„Jo, dneska jsme totiž na sebe před školou zase narazili,“ řekla Eva. „Tentokrát mě pozdravil jako první a díval se na mě zase tak pronikavě a tak dlouho, až mi z něj naskočila husí kůže. Vrtalo mi to natolik hlavou, že jsem se nakonec odhodlala o přestávce nenápadně vyzpovídat Dominika. Vytáhla jsem z něj, že tatínek s maminkou se asi před půl rokem rozvedli, tatínek si koupil vlastní dům a odstěhoval se od nich.“

Helena se Šárkou překvapeně hvízdly.

„To nezní špatně. Má kromě rentgenového pohledu ještě další zvláštní znamení?“ zajímalo Šárku.

„Jo,“ odpověděla Eva, „jezdí v bavoráku a vždycky je jak ze škatulky, na první pohled je na něm vidět, že je dost za vodou, Dominik říkal, že řídí nějakou firmu.“

„To zní ještě líp, hned se nám přiznej, která z těch věcí je pro tebe nejdůležitější,“ zaútočila se smíchem Šárka. „Copak tě na něm nejvíc přitahuje? Jeho pohled, vila, bavorák nebo konto?“

„No dovol, co si to o mně myslíš?“ bránila se Eva. „On sám se mi líbí, abys věděla, na majetku mi nijak nezáleží, jenže je to asi stejně jedno, moc šancí tomu totiž nedávám.“

„Proč ne?“ divila se Helena.

„Pokud je chlap při penězích a navíc dobře vypadá, jede po něm asi každá, kterou potká, nemyslíš?“

„To se dá čekat,“ soudila Helena, „jsou v podstatě dvě možnosti. Buď si našel po rozvodu přítelkyni, anebo je naopak samá ženská.“

„Podle Dominika bydlí sám, kdyby měl stálou přítelkyni, Dominik by o ní musel vědět, jezdí k němu každých čtrnáct dní na víkend,“ vysvětlovala Eva.

„To nic neznamená, může ji před synáčkem tutlat, třeba právě kvůli němu si ji k sobě nenastěhoval a radši chodí za ní. Anebo platí možnost bé, bydlí sám, protože mu vyhovuje, že si tam může přivést každou chvíli jinou,“ řekla Šárka.

„Vy mi musíte všechno zkazit,“ řekla Eva vyčítavě. „Náhodou jsem si skoro jistá, že se mu líbím. Minule jenom zastavil u chodníku jako ostatní rodiče, ale dneska Dominika doprovázel až ke dveřím školy.“

„A ty si myslíš, že to bylo kvůli tobě?“ ptala se Helena.

„Jo!“ potvrdila hrdě Eva.

„Dost možná! Hele, a kolik mu vůbec je?“ zeptala se Šárka a napila se

vína.

„Asi třicet.“

„A to už má syna ve škole?“ vyhrkla překvapeně Helena. „Na dnešní dobu docela čipera, nezdá se ti?“

„To je fakt, to mě ani nenapadlo,“ uznala Eva.

„Bere ten život fakt asi hopem,“ souhlasila s Helenou Šárka, „dostat dneska kluka před třicítkou do chomoutu je pořádná fuška a tenhle už se stačil oženit, zplodit syna a ještě navíc rozvést!“

„Zřejmě je to muž činu,“ soudila Helena. „Nezapomínejte taky na to, že kromě toho všeho se ještě stihnul dopracovat i k solidnímu postavení,“ připomněla. „Neměla bys váhat, Evo, kolikrát že už se ti pokoušel zkontrolovat snídani?“

Eva vyprskla.

„Jenom dvakrát,“ přiznala, „jindy vozí Dominika do školy maminka. Jeho jsem si poprvé všimla minulý pondělí a zřejmě jsem udělala chybu, že jsem vám to hned zavolala.“

Helena i Šárka se zase zachichotaly.

„Ale jdi ty!“ chlácholila Evu Helena. „Aspoň je legrace.“

„Jenom nevím, proč ho přivezl dneska,“ přemýšlela nahlas Eva, „je přece středa, takže teď u něj Dominik nebyl na víkend.“

„Třeba si ho vypůjčil, aby tě zase viděl,“ chechtala se Helena.

„No jasně, nejdřív si tě dostatečně obhlídnul,“ smála se Šárka, „a příště vyrazí na zteč.“

„Ty máš výrazy!“ pohoršila se Eva.

„No co? Jestli je to fakt muž činu, nezůstane dlouho u pohledů, dá se předpokládat, že do třetice tě někam pozve.“

„Kéž by,“ povzdychla si Eva. „A víte, co mě dostalo ze všeho nejvíc?“ vzpomněla si ještě.

„Ne.“

„Nebudete tomu vůbec věřit, ale jmenuje se Adam.“

„Adam a Eva, tak to je přímo osud,“ smála se Helena. „V tom případě na nic nečekej, musíš po něm prostě vyjet!“ vyhrkly obě současně, až se po nich číšník, který přinášel Evě objednávku, trochu pohoršeně podíval.

„Vám se to řekne,“ vzdychla Eva.

Všechny tři si přitlukly, Eva se pustila do zákusku, Helena se Šárkou už jen dopíjely kávu.

Znaly se už spoustu let, byly spolužačkami na gymnáziu a padly si do oka hned v prvním ročníku. Přátelství jim vydrželo až do maturity, a i když se pak jejich cesty rozdělily a několik let se neviděly, po náhodném setkání navázaly bez problémů na některé zvyky z dob studií. Většinu aktivit, kterým se věnovaly ve volném čase na škole, už sice musely opustit, ale zvykly si

pravidelně se vídat a teď se už rok scházely každou první středu v měsíci na „babinci“ v této kavárně. Tady si mohly říct ledacos, co jinde nešlo. Helena už se stihla vdát a je dokonce maminkou, Šárka bydlí s přítelem, proto se v poslední době nejvíc zabývaly tím, jak sehnat někoho i pro Evu, která byla zatím sama, přestože z nich byla nejhezčí. A teď to vypadá, že problém by mohl být konečně vyřešen.

Eva po maturitě vystudovala pedagogickou školu a teď už třetím rokem vyučovala na základní škole. Prvňáčky, mezi kterými byl právě Dominik, však začala učit až po Vánocích. Do prvních tříd ředitelka obvykle přidělovala zkušenější učitelky, ale kolegyně Janáčková, která s nimi v září zahájila školní rok, si zlomila o vánočních prázdninách na lyžích tak nešťastně nohu, že její návrat do školy byl velkou neznámou. Ředitelka musela provést změny a Eva od nového roku začala učit svoje první prvňáčky. Práce se jí líbila, ještě neučila tak dlouho, aby se to pro ni stalo otravnou rutinou, a bavilo ji to tím spíš, že učila na prvním stupni a nemusela se zlobit s pubertáky, kteří jsou čím dál hůř zvládnutelní, jak slýchala od kolegyně. Horší to ale bylo se soukromým životem, za měsíc jí bude dvacet sedm a pořád ne a ne se objevit ten pravý. Pár lásek prožila ještě na studiích, ale od té doby to za moc nestálo. Rodiče se rozvedli, když ještě chodila do školky, matka po rozvodu soustředila veškerou svoji péči na ni a neustále se o ni strchovala. Jak rostla, narůstal i matčin strach o ni, kdykoliv se někam vypravila, viděla na matce, jak přímo trpí. Čím byla starší, tím víc jí matčina podle jejího názoru přehnaná starostlivost šla na nervy, na odstěhování však nebylo ani pomyšlení. Ani ona ani matka by vlastní bydlení nedokázaly finančně zvládnout, platy začínající učitelky na základní škole a pokladní v supermarketu stačily při stále stoupajících cenách sotva na jeden byt. Kdyby Eva po celou vysokou školu nechodila o víkendech a prázdninách na brigády a kdyby jí občas finančně nepřispěl kromě alimentů i otec, možná by školu vůbec nedodělala.

Dojedla zákusek, dopila kávu a zeptala se: „A co se vlastně děje u vás?“

Helena se zamračila a opřela se o opěradlo židle.

„Totálně nic, nuda, nuda, nuda,“ odpověděla.

Byla to sympatická brunetka, od narození dcery Denisy nosila vlasy nakrátko ostříhané a postava se jí trochu zaoblila, ale to bylo spíš k jejímu prospěchu, alespoň její manžel Roman si tu změnu jen pochvaloval. Vdaná byla třetí rok, Denisa nedávno oslavila druhé narozeniny. Zatím s ní byla na mateřské, ale v poslední době v ní narůstala čím dál větší nespokojenost. Je přece ještě mladá, chce si užívat života a zatím... Každý den to samé pořád dokola: ráno vstát, uklidit, vyprat, nakoupit, uvařit, přitom stokrát odpovídat na čím dál zvědavější Denisiný otázky. Po obědě jenom chvilka klidu, když malá spí, pak na procházku, připravovat večeři a čekat, až se vrátí Roman z práce. Vždycky si od jeho návratu slibovala kdovíco, ale už by se mohla

konečně poučit. Každý den je to stejné, přijde kolem šesté, hodí do sebe večeři, pohraje si s malou, která se na něj nadšeně vrhne, ale je na něm vidět, jak je unavený.

„Včera jsem navrhla, že si zajdeme do kina, ale to jsem si dala,“ postěžovala si. „Víte, co mi na to odpověděl? Prokristapána, teď jsem přišel, jsem rád, že jsem doma, a ty bys mě zas někam hnala? A víš, jak brzo musím ráno vstávat! Tobě je hej, když jsi doma, ale já musím tvrdě makat! Jako kdybych já jenom ležela na gauči u televize!“ zuřila ještě teď Helena, když si vybavovala včerejší večer. „A to si navíc představte, že teď přišel s tím, že je nejvyšší čas na další dítě, že nikdy nechtěl jedináčka. Podle něj by bylo lepší vzít to při jednom, pořád do mě hučí, že je nesmysl teď pracně shánět školku a vracet se do práce třeba jenom na rok.“

Helena se musela napít vína, jak byla rozčilená.

„Ale v tom má asi pravdu,“ souhlasila s Romanem Šárka.

„To vím, na jednu stranu si to taky říkám, ale když si zkusím představit, co by mě pak čekalo, jde mi mráz po zádech. A v práci mi taky nebudou držet místo donekonečna, víš, jak to teď chodí, asi bych se pak už neměla kam vrátit. A jak se dneska hledá práce matce dvou dětí předškolního věku, to si snad dovedeš představit. Kromě toho mi teď Denisu občas pohlídá sestra, jako třeba zrovna teď, ale letos končí školu a kdovíkde bude za rok.“

„To máš teda dost špatný,“ zhodnotila situaci Šárka.

Strčila loktem do Heleny a ukázala jí očima na Evu. Ta seděla nad svojí dvojkou červeného se zasněným výrazem a vypadalo to, že hovor kamarádek vůbec nevnímá.

„Ta je nám tu dneska platná,“ ohodnotila to Helena. „A co ty, Šárko?“

„U mě žádná změna, Filip byl zase na pohovoru, řekli, že mu dají vědět, ale už tomu moc nevěřím.“

„Jak je to možný, vždyť je elektrikář a tyhle profese přece nemají ani dneska problém s hledáním místa?“ divila se Helena.

„Já ti nevím,“ povzdychla si Šárka. „Bud' jsou dneska zaměstnavatelé tak nároční, nebo je Filip k ničemu, ale pořád to nikam nevede. Když už ho někam náhodou vzali, tak jenom na dobu určitou, jindy ho propustili rovnou ve zkušební době a zase nic. Začínám si myslet, že ten výuční list získal nějakým nedopatřením nebo rovnou podvodem, především nám doma vypadly jističe, a kdo asi myslíš, že je musel nahodit?“

„Podle toho, jak se ptáš, je mi jasný, že ty, ale na tom přece nic není!“

„No právě, ale Filip na to koukal jak zjara! Vymění tak leda baterky v ovladači k televizi a tím končí, i lustr nám musel pověsit a zapojit souseď! Asi by měli zavřít toho, kdo mu ten výuční list vystavil, vždyť tahle profese není žádná legrace, tam může jít i o krk.“

„To máš asi pravdu,“ souhlasila zamyšleně Helena. „A co hodláš dělat?“

„To kdybych věděla, víš, že bydlíme v podnájmu, a utáhnout všechno jenom z jednoho platu to nejde donekonečna.“

Obě se zachmuřily a usrkly si vína.

„Tak Evo, už se konečně prober, ať nám trochu zvedneš náladu, my dvě zrovna moc důvodů k jáсотu nemáme,“ zaútočila Helena na Evu. „Řekni nám, půjdeš štěstí naproti a vyjedeš po tom Adamovi?“

„Ty ses zbláznila, učím jeho syna, to přece nejde,“ bránila se Eva.

Šárku to rozesmálo.

„A proč by to nešlo? Pokud já vím, tak nesmíš svádět vlastního žáka, ale vzhledem k tomu, že je Dominikovi šest, tak to snad nehrozí. Ale proč bys nemohla sbalit jeho otce? O tom v zákonech nic není.“

„Já sama nemůžu, to není můj styl, musím počkat, jestli projeví zájem, ty jeho pohledy vypadaly dost nadějně. Ale pak nebudu váhat, to se spolehněte,“ ujíšťovala je Eva.

„Ale jak poznáš, jestli mu nejde jenom o další skalp?“ starala se Helena.

„To nevím, jak to mám asi poznat?“

„Právě že těžko, chlapi jsou dost přesvědčiví, když chtějí dostat holku do postele,“ řekla Šárka.

„To máš tolik zkušeností?“ divila se Eva.

„Ale houby, ale co tak slyším od holek v práci, je skoro zázrak najít chlapa, co mu nejde jenom o to jedno.“

„Máš jedinou možnost,“ řekla zamyšleně Helena. „Jestli po tobě fakt vyjede, musíš mu dlouho odolávat. Pokud mu jde jenom o postel, otráví ho to a zamíří o dům dál, pokud vydrží, máš určitou naději, že to myslí vážně.“

„Hm,“ řekla nepřesvědčeně Eva. „To jsem si taky říkala, ale pak mě zase napadlo, že v jeho případě asi těžko můžu počítat s tím, že mu bude stačit dát mi pusu někde v přítmí kina. V manželství si určitě zvyknul na to, že má sex pravidelně.“

„Dá se to sice předpokládat, ale stoprocentní to není,“ řekla pomalu Helena. „Jestli měli hned dítě stejně jako my, moc si ze začátku neužili, a i když robátko časem povyroستlo, je otázka, jak jim to v posteli klapalo, když se nakonec rozvedli.“

„Přece nevíme, kvůli čemu se rozvedli,“ namítla Šárka, „podstatnější podle mě je, jak to má se sexem teď po rozvodu.“

„Neřekla bych, že o něj má nouzi,“ řekla Eva a nakrčila nos, „na to vypadá moc dobře.“

U stolu se objevil číšník, sesbíral na podnos šálky od kávy a talířky od zákusků a nerozhodně se zastavil nad skleničkami, které byly skoro vypité.

„Přeji si dámy ještě něco?“ zeptal se s profesionálním úsměvem.

Každá si objednala ještě dvě deci a brzy před nimi stály opět plné sklenky.

„Tak ať se zase za měsíc v pohodě sejdeme,“ pronesla připítek Eva.

Sotva se napily, zazvonil Heleně mobil. Chvilí ho hledala v kabelce a pak se zamračila, když se podívala na displej.

„No nazdar, tuším průšvih. Ano, Soňo!“ ohlásila se sestře. „Cože tak najednou, to snad není pravda, a zrovna dneska! Dobře, dobře, vrátím se, jak nejdřív to stihnu.“

Uklidila mobil zpátky do kabelky a začala nadávat: „Tak Denisa pořád brečí a má horečku, Soňa je z ní už úplně hotová. Nemám já prostě smůlu? A zrovna jsem si objednala!“

Eva se Šárkou se snažily ji utěšit.

„Nic si z toho nedělej, to se prostě stává,“ řekla Šárka. „Příště si to určitě vynahradíš.“

„Jenom aby,“ povzdechla si Helena.

Vypila nadvakrát víno a přivolala číšníka, aby zaplatila.

„Tak se mějte, uvidíme se zase za měsíc,“ loučila se.

Eva se Šárkou osaměly, mlčky popíjely víno, každá v duchu řešila svoje problémy a najednou si ani neměly víc co říct.

„Tak asi půjdeme dneska už taky, ne?“ navrhla Šárka. „Pevně doufám, že příště nám budeš o tom Adamovi už tolik vyprávět, že se my dvě ani nedostaneme ke slovu,“ smála se.

„Kéž by,“ odpověděla Eva. „Taky jsem zvědavá, co bude.“

Před kavárnou se rozešly a Eva si přitáhla kabát blíž ke krku.

Ta zima si nedá pokoj, pomyslela si rozmrzele.

Byl už začátek března, ale zima se zatím nehodlala vzdát své vlády. Pomalu došla na zastávku autobusu a zjistila, že její spoj by měl jet za několik minut. Naštěstí přijel přesně na čas, netrvalo dlouho a otevírala dveře bytu.

Copak asi máti připravila k večeři? přemýšlela.

Převlékla se do domácího a šla prozkoumat ledničku. Nad lečem ohrnula nos, na takové jídlo se jí zdálo už dost pozdě, nejradši by si vzala jenom jogurt nebo něco na ten způsob, ale po červeném víně jí to nepřipadalo jako moc dobrý nápad. Nakonec si ohřála přece jen trochu leča a s krajícem chleba si ho vzala k televizi. Přepínala z programu na program, ale nic ji nezaujalo. Už chtěla televizi zase znechuceně vypnout, když na jednom z programů skončil reklamní blok a pokračoval nějaký film, zřejmě romantický, jak brzy zjistila. Chvilí se dívala, ale místo dobré nálady v ní narůstala rozmrzelost.

Tyhle filmy by se měly zakázat, říkala si podrážděně. Každá pak čekáme na prince s bílým koněm, ale kde ho vzít, když jsou jenom ve filmu a v románech, zlobila se při sledování hlavního hrdiny, který byl podle zákonů žánru samozřejmě nejen mladý a hezký, ale i bohatý, hlavní hrdinku na rukou nosil a choval se k ní jako ke královně. Jak se asi chová k ženám ten Dominikův otec? napadlo ji a sama se pozastavila nad tím, kolikrát si na něj ten den už vzpomněla.

Nakonec byla ze samého přemítání a ze sledování filmu tak unavená, že usnula v křesle. Probudila ji až matka a zahнала ji spát.

Zatímco Eva trávila osamělý večer, měla Helena o zábavu postaráno. Křik své dcery slyšela už na chodbě, když vystupovala z výtahu, doma našla rozčilenou Soňu a rozpalenou a křičící Denisu.

„Tak pojd' k mamince, už bude dobře,“ konejšila dcerku a honem ji brala sestře z náruče.

Zdálo se, že matčin hlas na Denisu přece jen zapůsobil a její pláč se zmírnil.

„Tak díky, Soňo,“ poděkovala Helena, zatímco hladila dceru po hlavičce. „Omlouvám se za to drama, cos tu asi měla, ale sama jsi viděla, že byla v pořádku, když jsem odcházela.“

„Hlavně, že už jsi tu,“ oddechla si Soňa. „Mám tady zůstat?“

„Ne, ne, není potřeba. Jdi se radši učit, ať mi máti nevynadá.“

„Spíš bych potřebovala pokračovat na diplomce, do konce března ji musíme odevzdat, ale večer přijde Patrik, tak už toho dneska stejně moc neudělám,“ loučila se Soňa.

Po jejím odchodu dala Helena Denise sirup a připravila zábal. Malá se zklidnila, a právě když usnula, přišel Roman.

„Tak jak ses měla na babinci?“ zahlaholil od dveří, spokojený s tím, že na to tentokrát nezapomněl jako obvykle.

„Pst,“ okřikovala ho Helena, „právě jsem uspala Denisu.“

Hned zatepla si mu postěžovala, jak měla pokažené odpoledne.

„To jsi měla teda fakt smůlu,“ litoval ji Roman, „ale to víš, je malá, to je pak hned. Snad si to příště vynahradíš, já se budu snažit přijít dřív, aby ses nemusela tak brzo vracet, i kdyby se zase něco semlelo.“

Tím Helenu potěšil, vděčně ho pohladila po tváři a šla mu do kuchyně ohřát večeři.

Soňa mezitím pospíchala domů, bydlela u rodičů v nepříliš vzdáleném rodném domku. Když se Helena odstěhovala, vznikla po menších úpravách v patře samostatná bytová jednotka. Zatím tam Soňa bydlela sama, ale jakmile s Patrikem dostudují, vezmou se a Patrik se k ní přistěhuje. Rodiče nechtěli ani slyšet o tom, že by spolu bydleli už před svatbou, ale když už bylo datum svatby stanovené na patnáctý červenec, nakonec se smířili s tím, že tam Patrik občas přespí, i když bydlí doslova za rohem. Soňa mrkla na hodinky a přidala do kroku, má tak sotva čas se osprchovat, než přijde Patrik z volejbalu.

„Ahoj mami a tati, už jsem doma,“ zahlaholila, když procházela chodbou v přízemí.

„Co Helena, co Denisa?“ vyptávala se hned matka.

„Denisa má trochu teplotu, ale jenom zvýšenou, nemusíš mít strach,“ volala Soňa už ze schodů.

Raději skutečnost trochu zmírnila, dobře věděla, jak matka na vnučce visí, a nechtěla jí přidělovat starosti. Matka byla na ledacos ještě zvědavá, ale za Soňou už zaklaply dveře a na dotazy neodpovídala. Rychle se vysprchovala, oblékla si domácí minišaty a vrátila se do koupelny. Rozčesala si umyté vlasy a začala si je fénovat. Než je však stačila usušit, Patrik už otvíral dveře.

„Ty jsi tu dneska nějak brzo,“ divila se.

Vypnula fén a šla se s ním přivítat.

„Jenom jsem se osprchoval a už jsem spěchal za tebou,“ odpověděl jí. „Něco pro tebe mám,“ schovával ruku za záda.

„Ukaž, ukaž!“ žadonila jako malé dítě a Patrik jí podal malou čokoládu.

„Děkuju, tuhle mám nejradši,“ poděkovala.

Vždycky uměla hezky ocenit i sebemenší pozornost, dobře věděla, že Patrik má při studiích hodně hluboko do kapsy, ale často se jí přesto snažil udělat radost alespoň nějakou drobností, malou kytičkou nebo něčím na zub.

„Poděkování je málo, to musíš ještě vylepšit,“ smál se.

Soňa mu skočila kolem krku a začala ho divoce líbat.

„Víš, jak dlouho jsi tu nebyl?“ šeptala mu.

To byla pravda, nesešli se několik dlouhých dní a bylo to znát, jakmile se k němu víc přitiskla, ucítila, jak se hned vzrušil.

„Ale, ale, copak to tady máme?“ zašeptala a přejela mu rukou přes poklopec. „Já mám dojem, že je mu tam nějak těsno,“ konstatovala, „asi se chce dostat ven.“

Bez sebemenšího zaváhání mu rozepnula kalhoty a zajela rukou za boxerky. Patrik zavzdychal, kalhoty mu sjely ke kotníkům.

„Tak to se mi nezdálo,“ pokračovala Soňa vzrušeně.

Zatímco ji Patrik líbal, začala ho rukou dráždit. Patrik zavzdychal ještě víc a opřel se zády o stěnu za sebou. Soňa chvíli vytrvala, ale pak klesla na kolena, oběma rukama mu stáhla boxerky a začala ho dráždit střídavě pusou a jazykem. Tentokrát Patrik zasténal tak hlasitě, až se rychle kousnul do ruky, aby ho neslyšeli rodiče.

„Soňo, Soničko, to je úžasný,“ vyřázel ze sebe.

Za chvíli ji ale odstrčil, zvednul ze země a posadil ji na stůl. Šaty jí přetáhl přes hlavu, kalhotky řešit nemusel, dávno věděl, že Soňa chodí doma obvykle naostro, zvláště když ho čeká, a vestoje do ní vnikl. Objímal ji a líbal, rukou ji hladil po ňadrech, a jak přirážel, opakoval jako v transu: „Soničko, láska moje.“

Soňa zaklonila hlavu, vyhrnula mu tričko, držela se ho za ramena a užívala si ho celým tělem. Skoro ji zaskočilo, že už skončil, ale naposledy spolu byli

před týdnem, nebylo tedy divu.

„Bylo to skvělý,“ zašeptala mu a ještě chvíli se objímali.

Milování na stole ji nijak nepřekvapilo, než je rodiče nechali alespoň částečně bydlet spolu, měli se sexem potíže, nebylo kde. Zvykli si milovat se tam, kde to jen trochu šlo, v parku, na chodbě domu, jednou dokonce ve výtahu.

„Tak mám dojem, že budu sprchu potřebovat ještě jednou,“ konstatovala Soňa.

„Já se přidám,“ nezaváhal Patrik ani na okamžik, zatímco se vymotával z kalhot a stahoval si tričko.

Za chvíli už oba stáli pod proudem teplé vody a užívali si vzájemných dotyků na svých nahých tělech tak dlouho, až si nakonec milování přímo ve sprše zopakovali.

Otec s matkou zatím seděli v přízemí u večerní kávy, ještě nepustili televizi a nemohli tedy přeslechnout z patra zvuky, o jejichž původu se nedalo pochybovat.

„Tohle tady budeme mít pořád, až se sem Patrik nastěhuje?“ zeptal se nakonec otec podrážděně.

Matka se zarazila a nevěděla, co na to říct. Mladé sice chápala, ale i jí bylo před vlastním mužem trapně, když spolu poslouchali tyto tak charakteristické zvuky.

„Já se Soňou promluví,“ řekla nakonec smířlivě a šla raději pustit televizi, „ale jestli to pomůže, to nevím, přece víš, jak se mají rádi,“ dodala.

To byla pravda. Soňa s Patrikem se znali už ze základní školy, chodili spolu do jedné třídy. A přestože děvčata většinou pokukují po starších chlapcích, v Sonině případě to neplatilo, odjakživa měla oči jen pro něj. Byli jako jedna duše ve dvou tělech, poslouchali stejnou hudbu, smáli se stejným vtipům, měli podobné zájmy. Bydleli blízko sebe, po škole se vídali každý den a trávili spolu veškerý volný čas. Když museli vybírat střední školu, podala si Soňa kvůli Patrikovi přihlášku na stejné gymnázium jako on, přestože sama by šla raději na obchodní akademii, ale přednější pro ni bylo, aby zůstali spolu. Oba měli výborný prospěch, na školu se dostali bez problémů, odmaturovali s vyznamenáním a pak pokračovali na stejné vysoké škole. Už za necelé tři měsíce budou oba inženýry ekonomie. Obě rodiny se už dávno znaly a to, že se mladí po škole vezmou, považovali všichni za hotovou věc. Nikdo nepamatoval, že by mezi sebou měli nějaké neshody, skoro se od sebe nehnuli a ani pro jednoho z nich neexistoval nikdo jiný. Přes protesty rodičů, kteří byli toho názoru, že na svatební přípravy by měl být dostatek času, objednali svatbu na nejbližší termín po skončení školy. Oba už se nemohli dočkat.

Eva druhý den vstala pro jistotu o dvacet minut dřív.

Měla bych se trochu vylepšit, říkala si, co kdyby zase přijel!

Dala si rychlou sprchu a pak se chvíli prohlížela v zrcadle.

Docela to ujde, říkala si.

Postavu měla drobnou a díky sportu štíhloučkou, modré oči dodávaly její tváři výraz nevinnosti, který ještě zdůrazňovaly polodlouhé blond vlasy. Nebyly sice tak úplně přírodní, ale to nemusel nikdo vědět. Na ženských křivkách na ní příroda sice nešetřila, ale co tam přidala, ubrala na výšce, sto šedesát dva centimetrů bylo na dnešní dobu opravdu dost málo. Byla ráda, že učí prvňáčky, mezi pubertáky z vyšších tříd se ve školní jídelně skoro ztrácela. Vypadala jako něžnost sama, nebyla to však tak docela pravda, narodila se v ohnivém znamení Berana a svůj temperament musela často krotit, už několikrát ji přivedl do nepříjemné situace.

Propána, tolik hodin, zhrozila se, když z rádia uslyšela časový signál.

Rychle si oblékla černé kalhoty a modrou halenku, v předsíni na věšáku popadla kabát, obula boty a potichu zaklapla dveře bytu, aby nevzbudila matku. Před školou pak zpomalila a nenápadně se rozhlížela na všechny strany, ale povědomé BMW nikde neviděla. Zklamaně vešla do školy a cestou do kabinetu schválně procházela kolem své třídy. Otevřenými dveřmi viděla, že Dominik už sedí na svém místě.

Nedočkala se ani v pátek.

V neděli večer se nemohla odtrhnout od detektivky v televizi a díky tomu se jí podařilo ráno zaspát. Do školy hnala na poslední chvíli, před školní budovou už přímo letěla. Vtom se za ní ozvalo hlasitě: „Dobré ráno, paní učitelko.“

Polekaně se ohlédla a ztuhla.

Zákon schválnosti jako obvykle nezklamal, pomyslela si zoufale, mohlo mě napadnout, že přijede právě dneska, kdy jsem se nestačila ani namalovat a vlasy jsem sotva prohrábla.

Po tatínkovi opakoval pozdrav i malý Dominik.

„Dobrý den,“ odpověděla oběma a zpomalila.

Tatínek se sklonil k Dominikovi: „Domčo, běž už do třídy, ať si všechno připravíš na hodinu,“ řekl mu potichu.

Klučina kývl.

„Ano, tati, ahoj,“ rozloučil se a rozběhl se.

Eva je nenápadně sledovala s očekáváním i obavami.

Hrome, kdyby nebylo tolik hodin, za chvíli bude zvonit, ještě budu mít průšvih, honilo se jí hlavou.

Dominikův otec však naštěstí neztrácel čas.

„Máte chvíličku, paní učitelko?“ zeptal se.

Eva se zastavila, ale nervózně se podívala na hodinky.

„Mám jenom pár minut,“ odpověděla.

„To bude stačit,“ usmál se a pokračoval, „půjdu hned k věci. Na třídní schůzky chodí moje bývalá žena, ale já bych taky rád věděl, jak to Domínikovi ve škole jde. Nezašla byste se mnou někdy třeba na kávu? Mohli bychom si při ní trochu popovídat o jeho prospěchu.“

Na takové pozvání Eva sice čekala, teď jí však připadalo, že by měla dělat trochu drahoty.

„Nebylo by vhodnější probrat to ve škole?“ zeptala se.

„Já myslím, že na tom nezáleží, kde to bude, a kavárna je určitě příjemnější prostředí než škola,“ namítl. „Můžete zítra ve tři?“

„To bych mohla.“

„Tak fajn, budu na vás čekat v kavárně Mocca v Palackého ulici. Víte, kde to je?“

„Nemám ponětí, ale to nevadí, najdu si to na netu.“

„Tak fajn,“ opakoval. „Budu se těšit.“

Zase na ni vrhnul pronikavý pohled, nastoupil do auta a byl pryč. Do školy vbíhala současně se zvoněním a posledními opozdilci, naštěstí ji neviděla ředitelka.

Dopoledne ve škole se jí nesnesitelně vleklo, odpoledne začala řešit nejdůležitější problém: co si vzít na sebe. Sukni zavrhla, na tu byla ještě příliš zima, pak vyloučila i džíny, ty sice nosila ráda, ale na takovou příležitost chtěla přece jen něco lepšího. Zatím ho sice viděla jen v kabátě, ale pod ním zahlédla kravatu a i podle auta usuzovala, že do práce chodí nejspíš v obleku. Natáhla si své oblíbené černé kalhoty a vyzkoušela k nim několik variant. Ze zkušenosti věděla, jak moc v jejím případě dělá oblečení. Obzvláště v létě, kdy nosila minisukně a lehká tílka, vypadala díky své drobné postavě jako holčička, občas se jí stávalo, že jí v obchodě i tykali. Sukně pod kolena a usdlá halenka jí naopak nějaký rok přidávaly. Teď si vyzkoušela několik halenek a triček, ale pořád nebyla spokojená. Něco se jí zdálo moc vyzývavé, něco zase moc usedlé.

„Co tady tak dlouho děláš?“ překvapila ji matka, která nečekaně nakoukla do pokoje.

Když uviděla pokoj plný rozházeného oblečení, na chvíli ztratila řeč, což u ní nebylo zrovna obvyklé. „Co to tady vyvádíš?“ vypravila pak ze sebe.

Celá vyjevená přejížděla pohledem postel, křeslo a židli, kde všude ležely kousky Eviny garderoby. Eva se mezitím stihla vzpamatovat.

„No co, za chvíli bude jaro, zjišťuju co už je nemoderní nebo co se mi už nelíbí, abych to vyřadila,“ odpověděla duchapřítomně.

„A že zrovna dneska?“ vrtalo matce hlavou. „Proč jsi to neudělala o jarních prázdninách?“

„To jsem si na to nevzpomněla, a někdy to udělat musím,“ řekla Eva už trochu podrážděně.

Chtěla hlavně docílit toho, aby se matka přestala vyptávat.

„No dobře, dobře, vždyť už jdu,“ pochopila matka a vycouvala z pokoje.

Evu tím vyrušením nějak přešel elán. Začala pomalu skládat kousky, které na zítřek zcela vyloučila, až jí zbyla jen bílá halenka a dvě trička. Znovu si halenku oblékla, ale k černým kalhotám jí připadala na odpolední posezení až moc slavnostní. Nakonec zvolila tričko fialové barvy s dlouhými rukávy, u ramen trochu nabranými a s šikovně řešeným výstřihem, který lehce zdůrazňoval její ženské přednosti, ale přesto nepůsobil nijak vyzývavě. Pak rychle uklidila halenku a druhé tričko a vyrazila za matkou do kuchyně, aby zase neměla řeči, že jí doma s ničím nepomůže.

„Tak kolik jsi toho vyřadila?“ ptala se matka. „Nehodilo by se mi z toho něco?“

Evu otázka zaskočila.

„Ale nakonec zatím nic, ještě uvidím, kolik si toho nakoupím, a podle toho budu likvidovat ty starší věci.“

Matce se to sice nějak nezdálo, ale protože se jí zrovna dovařily špagety, přestala to řešit a věnovala se přípravě večeře.

Tak to bylo o fous, pomyslela si Eva.

Obě se pak navečěrely, Eva iniciativně umyla nádobí a hned zmizela do svého pokoje. Pustila si z přehrávače nahlas kurs angličtiny, aby měla jistotu, že si matka netroufne ji vyrušovat, sedla si do křesla a zavolala Heleně.

„Ahoj, Heleno, neruším?“

„Sice musím vykoupat Denisu, ale chvilku ještě mám. Co se děje?“

„Jenom jsem ti chtěla říct, že mě pozval na kafe ten Dominikův táta.“

„Tak to je super, doufám, že z toho konečně něco bude. Kdy a kde se sejdete?“

„Zítra ve tři v kavárně, tak na mě mysli.“

„A kde přesně?“

„Kdepak,“ zahihňala se Eva, „to ti neřeknu, ještě bys byla schopná si ho přijít prohlídnout.“

„Teda co si o mně myslíš? Ale je pravda, že budu mít nejspíš čas, a až budeme s Denisou na procházce, mohlo by mě to napadnout,“ smála se Helena. „Tak víš co, teď mi nic neříkej, stejně už musím jít koupat, zavolej mi zítra večer a podrobně mi všechno vylíčíš, jo?“ požadovala.

„Tak dobře, měj se a drž mi palce,“ loučila se Eva.

„To určitě, zlom vaz,“ popřála jí Helena.

Druhý den se Eva vrátila domů těsně před druhou hodinou, proletěla sprchou, převlékla se do připravených věcí, pečlivě se nalíčila a upravila si vlasy, jak

jen to v tak krátkém čase šlo.

Po půl třetí vyrazila z domu a pět minut po třetí vcházela do kavárny. Uvnitř bylo přítmi a chvíli trvalo, než si na něj oči přivykly. Když konečně Dominikova otce objevila a zamířila k jeho stolu, už rychle vstával. Poprvé ho viděla bez kabátu, v obleku mu to náramně slušelo.

„Dobré odpoledne, paní učitelko,“ pozdravil ji obřadně.

Pomohl jí z kabátu, přidržel jí židli a teprve pak se znovu posadil proti ní.

„Tak co si dáte?“ zeptal se.

„Pozvání bylo na kávu, jestli si dobře pamatuji,“ odpověděla Eva.

„To je sice pravda, ale myslím, že není nutné brát to tak doslova. Co kdybyste chtěla radši třeba čaj?“ zasmál se.

„Zůstaneme u té kávy,“ odpověděla.

„A něco k ní?“ zeptal se.

Eva jen zavrtěla hlavou. Udiveně povytáhl obočí, ale nijak to nekomentoval a kývl na číšníka.

„Dvakrát kávu, prosím,“ objednal.

Číšník se vzdálil a u stolu zavládlo na chvíli ticho. Eva cítila, jak si ji prohlíží, až jí to začalo být nepříjemné.

„Tak co jste vlastně chtěl o Dominikovi vědět?“ zeptala se, aby přerušila ticho.

Sklonil hlavu a chvíli pozoroval stůl před sebou.

„Po pravdě řečeno nevím, jak začít,“ řekl po chvíli. „Víte, loni jsme se s manželkou rozváděli a nebyla to nijak jednoduchá ani rychlá záležitost. Samozřejmě jsme se oba snažili Domču co nejvíc ochránit, ale sama dobře víte, jak jsou malé děti vnímavé a kolik věcí vycítí.“

Odmlčel se, protože číšník právě přinášel kávu. Počkal, až ji naservíruje a teprve když odešel, pokračoval:

„Domča od rozvodu bydlí s maminkou a já ho vídám jednou za čtrnáct dní nebo podle dohody, když musí bývalá žena třeba odjet na služební cestu nebo jde večer na nějakou akci. Naštěstí i přes složitý rozvod v péči o Dominika není žádný problém, neděláme si naschvály, ale přesto náš vztah ideální rozhodně není. Proto by mě zajímalo, jak mu to vlastně ve škole jde a jestli se u něj neprojevuje v porovnání s ostatními dětmi nějaké, řekněme, nezvyklé chování, které by mohlo být způsobené naším rozvodem.“

Eva chvíli přemýšlela, zatím míchala kávu.

„Ničeho takového jsem si nevšimla,“ řekla nakonec. „Dominik je chytrý, živé dítě, se spolužáky vychází bez problémů, má ve třídě i dva kamarády. Jenom by vůbec neuškodilo, kdyby byl trochu aktivnější, kdykoliv ho vyvolám, vždycky to ví, ale aby se sám přihlásil, to ne,“ dostala se trochu do varu.

„Tak vidíte, paní učitelko, že se něco najde,“ zareagoval Dominikův otec a hned pokračoval: „Ale neměl bych vám spíš říkat slečno učitelko? Bylo by

to určitě správnější, ale zní mi to jak z filmu pro pamětníky.“

Než Eva stačila odpovědět, pousmál se a dodal: „Nejsme ovšem ve škole, měla byste něco proti tomu, kdybych vám říkal slečno Kratochvílová?“

Evu bůhvíproč překvapilo, že zná její jméno, sklopila oči a z rozpaků se napila kávy.

„Ne, neměla,“ špitla.

„To jsem rád,“ konstatoval. „A co domácí úkoly, ty má Domča v pořádku?“

„Ano, v tom bych ho mohla dávat za příklad, myslím, že se ani jednou nestalo, že by ho zapomněl.“

„To je dobře, slečno Kratochvílová,“ vyslovil její jméno schválně hodně pomalu. „A jak mu jde čtení?“ pokračoval neúnavně a také se napil kávy.

„Výborně, zrovna tak jako psaní, počítání a prvouka,“ odpověděla Eva trochu rázněji, než chtěla.

Sama se svého rozhodného tónu polekala, ucítila, jak se jí po tvářích rozlévá horko, a rychle sklopila hlavu. I tak si však stačila všimnout, jak její společník přemáhá smích.

„Fajn, Dominikův prospěch už jsme dostatečně probrali, teď mám ještě jinou otázku,“ řekl. „Kdy se spolu znovu uvidíme, slečno Kratochvílová?“

Eva ztuhla, takhle přímou otázku ještě nečekala, pod jeho upřeným pohledem ztrácela poslední zbytky jistoty.

„Jak uvidíme?“ zakoktala. „Snad ráno před školou.“

Natáhl ruku a zlehka ji položil na její, kterou měla položenou na stole. Eva se obávala, že určitě ucítí, jak se jí nervozitou chvějí konečky prstů.

„Dobře víte, že to teď myslím jinak. Moc se mi líbíte a chtěl bych vás líp poznat,“ řekl naléhavě a ruku jí zlehka pohladil.

Vtom se na něj obrátil číšník s otázkou:

„Budete si ještě něco přát?“

„Dvě minerálky, prosím,“ objednal rychle ve snaze se číšníka co nejrychleji zbavit.

„Tak co mi odpovíte?“ zeptal se, když zase osaměli.

Eva váhala, byla ze sebe docela zmatená, vůbec se nepoznávala. Žádnými komplexy nikdy netrpěla, ani sebevědomí jí nechybělo, temperamentní byla až moc, všude jí bylo vždycky plno, ale před tímhle mužem se červená a je rozpačitá jak nějaká naivka z románu pro paní a dívky! Dokonce se bojí znova napít kávy, aby si nevšiml, jak se jí třese ruka! Zřejmě je to tím, že ji tolik přitahuje, má v sobě něco, co ji doslova paralyzuje. Na takové pozvání už přece nějakou dobu čeká a teď najednou není schopná ze sebe dostat ani slovo!

„Já nevím, co mám říct,“ vypravila ze sebe nakonec po pravdě.

Zasmál se.

„Tak já vám pomůžu, stačí opakovat po mně: Taky bych se s vámi ráda

viděla.“

Číšník před ně postavil dvě minerálky. Odstrčil je stranou, aby mu nepřekážely, a znovu ji vzal za ruku.

„Tak co, půjde to?“ zeptal se a ani nečekal, až po něm bude Eva větu opakovat. „Tak kdy a kde? Máte čas zítra? Vlastně to nemůžu,“ opravil se rychle, „jedu teď na dva dny na jednání do Brna, vrátím se až ve čtvrtek hodně pozdě. A co v pátek? Můžete v pátek?“

Eva kývla a konečně se odvážíla napít kávy.

„Ale jestli vám to nevadí, tak trochu později, ve tři ještě obvykle pracuji, i teď mám ještě obchodní schůzku. Co byste řekla tak šesté hodině?“ zeptal se a napil se minerálky.

„To by šlo, a kde?“

Zase se usmál.

„Sláva, konečně taky spolupracujete, to jsem rád. Máte nějaký návrh? Myslím si, že bychom mohli naše další setkání spojit s večeří. Nevíte, kde tu poblíž dobře vaří?“

Eva neměla ani ponětí, večerela obvykle doma, a pokud náhodou byla v době večeře venku, obvykle hlad zaháněla pizzou, hamburgerem nebo párkem v rohlíku.

„Nic mě nenapadá,“ odpověděla.

„Tady za rohem je myslím příjemná restaurace U Zlaté koruny, tak tedy v pátek v šest?“

Eva kývla na souhlas a napila se minerálky.

„Dáte si ještě něco?“ zeptal se, ale Eva odmítla.

Podíval se na hodinky.

„Je mi to moc líto, ale musím ještě na jednání, moc se omlouvám.“

„To nevadí, já už taky budu muset jít,“ řekla Eva, i když to nebyla pravda.

Dopili minerálku, pak přivolal číšníka a zaplatil. Pomohl jí do kabátu a vyšli spolu ven.

„Nechcete někam odvézt?“

„Ne, ne, děkuju, já taky ještě něco mám a je to tady kousek,“ odmítla Eva.

„Tak dobře,“ stiskl jí ruku, až ji to zabolelo. „Tak v pátek, nezapomeňte, budu se moc těšit.“

Vrhnul na ni zase ten svůj pohled, nastoupil do auta a byl pryč. Eva se otočila a vydala se na cestu k domovu. Nikam jinam jít nehodlala, to byla jen výmluva. Domů to měla dost daleko, ale předpokládala, že kavárnu zvolil schválně, aby nebyla příliš blízko školy, kde hrozilo nebezpečí, že je uvidí někdo známý. Byla mu za to vděčná, je sice rozvedený a ona svobodná, ale už vzhledem k Dominikovi bude lepší zatím zůstat v anonymitě. Šla pomalu k zastávce autobusu a v duchu si přehrávala uplynulou půlhodinu.

Do pátku se musím trochu sebrat, umiňovala si, bude si o mně myslet,

že jsem úplně nemožná. Musel si všimnout, jak jsem z něj byla vyděšená, a chechtá se nejspíše ještě teď. Klepala jsem se jak ratlák, ale proboha proč vlastně? Tolik mě zaskočilo jeho galantní chování, anebo to bylo tím jeho spisovným vyjadřováním? Je to chlap na úrovni, to se pozná na první pohled, má nejenom peníze, ale nejspíš i solidní vzdělání. Proč vlastně jsem z něj byla tak vynervovaná? Dvě třetiny života jsem chodila do školy, nakonec do ní chodím doteď, absolvovala jsem spoustu zkoušek, státnice jsem zvládla na výbornou a teď mě takhle rozhodí jeden chlap? Proboha proč?

Kroutila nad sebou nevěřičně hlavou, jakmile však zapadla v poloprázdném autobusu do sedadla a zavřela oči, uviděla před sebou jeho tvář, hlavně úsměv a zářící oči.

V tom bude jádro pudla, stanovila si sama diagnózu, hrozně mě přitahuje, jen se mi podíval do očí, pohladil mi ruku a všechno se se mnou zatočilo. No, jo, ale co když takhle působí na každou ženskou, kterou potká? zaúpěla v duchu.

Dorazila domů a docela jí vyhovovalo, že matka přijde až večer. Ve svém pokoji si pak pustila cédéčko a sedla si na postel. Zády se opřela o zeď, kolena přitáhla až k bradě a v duchu rekapitulovala svůj milostný život.

První velkou lásku prožila ještě na gymnáziu, byl to bratr jedné spolužačky, ale láska jim nevydržela, před maturitou už byla sama. Další známost pak měla na vysoké, tam už to vypadalo docela vážně, ale jejich vztah nakonec skončil s ukončením studia. Po promoci se vrátil domů, měl tam už domluvené místo, Eva za ním nechtěla kvůli matce a o vztah na dálku neměl zájem ani jeden z nich. Když nastoupila na základní školu, držela si od mužů odstup. Bydlí sice ve velkém městě a je to tu jiné než na malé vesnici, ale přece jen jako učitelka musí dbát na dobrou pověst, alespoň matka jí to vždycky vštěpovala a Eva jí v tomhle dávala za pravdu. Hlavně ovšem ani neměla moc příležitostí se s někým seznámit, žily s matkou vždycky dost uzavřené, večer se málokdy někam vypravila a nakonec ani neměla s kým. Kamarádky už byly většinou zadané a chodily se svými partnery a jít někam v partě jako na škole, na to už si připadala stará.

Na začátku letošního školního roku nastoupil na jejich školu nový tělocvikař Honza a brzy zjistila, že se mu líbí. I jí byl od začátku sympatický, ale časem přišla na to, že je hrozný ňouma. Trvalo mu skoro dva měsíce, než ji pozval do kina, a další měsíc čekala na první pusu. Honza byl tak nesmělý, že se dokonce občas i zakoktával, když se s ní ocitl o samotě, což se mu jinak nestávalo. Eva často nevěděla, jestli ho má litovat, nebo se smát. Sama měla temperamentu víc než dost a někdy jí připadalo, že se jí Honza snad i trochu bojí, a tím jí tedy rozhodně neimponoval. Šla s ním občas na kávu, do kina, do divadla, na koncert nebo zaplavat si, ale za několik měsíců se jejich vztah nikam neposunul.